

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 44/02-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. januára 2003 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Alexandra Bröstla a Jána Klučku v konaní o sťažnosti V. a A. B., bytom L. zastúpených advokátom JUDr. P. K., K., vo veci porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom Okresného súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 31/95 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. a A. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 31/95 porušené bolo.

2. Okresnému súdu v Trnave p r i k a z u j e, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 31/95 konal bez zbytočných prietahov.

3. V. B. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie vo výške 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Trnave povinný zaplatiť V. B. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. A. B. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie vo výške 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Trnave povinný zaplatiť A. B. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. V. a A. B. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 8 000 Sk (slovom osemtisíc slovenských korún).

6. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia 8 000 Sk (slovom osemtisíc slovenských korún) advokátovi JUDr. P. K., Advokátska kancelária, K..

7. Okresný súd v Trnave je p o v i n n ý uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia vo výške 8 000 Sk (slovom osemtisíc slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 23429-512/0720 vedený v Národnej banke Slovenska Košice do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 4. marca 2002 doručené podanie V. a A. B., obaja bytom L., (ďalej len „sťažovatelia“), označené ako „Sťažnosť na prietahy v súdnom konaní sp. zn. 16 C 31/95 Okresným súdom v Trnave“, na základe ktorého žiadajú vysloviť zbytočné prietahy v konaní, ktoré začalo v r. 1995, ako aj primerané finančné zadosťučinenie.

Na výzvu ústavného súdu sťažovateľa doplnili svoje podanie o výsledok prešetrenia ich sťažnosti predsedníčkou Okresného súdu v Trnave (ďalej len „okresný súd“) z 20. novembra 2001, ktorá považovala sťažnosť za čiastočne dôvodnú.

Na výzvu ústavného súdu sťažovatelia požiadali o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a doložili potvrdenie o svojich osobných a majetkových pomeroch. Ústavný súd vyhovel ich žiadosti a ustanovil im za právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom uznesením č. k. II. ÚS 44/02-11 advokáta JUDr. P. K., K., a v nadväznosti na to prijal ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 44/02-16 sťažnosť sťažovateľov na ďalšie konanie.

Po prijatí veci na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrila k sťažnosti sťažovateľov, ako aj k tomu, či sa má vo veci konať ústne pojednávanie. Zároveň ju vyzval na predloženie spisu v predmetnej veci. Okresný súd na výzvu reagoval listom doručeným ústavnému súdu 14. mája 2002, pričom vo svojej odpovedi uviedol nasledovné:

„Právna vec navrhovateľky A. S., V. S. proti odporcovi V. B., A. B. o uvoľnenie nehnuteľnosti (o určenie povinnosti vrátiť a vypratať parcelu č. 16/3 a parcelu č. 116/1 v KÚ Leopoldov) pod sp. zn. 16 C 31/95 napadla na tunajší súd dňa 23. 3. 1995 a vo veci konala sudkyňa JUDr. B. H., ktorá dňa 13. 7. 1995 rozhodla rozsudkom tak, že návrh sa zamietá. Odvolanie podala navrhovateľka, odporcovia žiadali rozsudok potvrdiť ako správny. Krajský súd v Bratislave sp. zn. 11 Co 408/95 zo dňa 8. 11. 1995 rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie (poukázal na vady podania, t. j. návrhu, nebol zrejmy prechod vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam na navrhovateľky, návrh bol nejasný a neurčitý). Dňa 27. 12. 1995 bol doplnený návrh na začatie konania, nový termín sudkyňa určila na 1. 2. 1996, potom na 14. 3. 1996, kedy bolo rozhodnuté, že bude potrebné vypracovať vo veci znalecký posudok. Dňa 15. 5. 1996 ustanovila sudkyňa znalca. Uznesením zo dňa 9. 7. 1996 súd priznal znalcovi preddavok, proti uzneseniu odporcovia podali odvolanie dňa 6. 7. 1996. Krajský súd v Bratislave dňa 19. 11. 1996 uznesenie OS Trnava potvrdil. Dňa 16. 3. 1997 spis prevzal znalec. Odporcovia dňa 30. 4. 1996 podali vzájomný návrh. Dňa 21. 5. 1997 bol súdu doručený znalecký posudok. Vzhľadom k tomu, že v roku 1997 sudkyňa JUDr. B. H. odišla pracovať na Krajský súd v Trnave, dňa 30. 5. 1997 bola vec pridelená podpredsedníčkou súdu JUDr. J. H. sudkyňi JUDr. B. M., ktorá dňa 3. 11. 1997 určila termín pojednávania na 14. 1. 1998. Pojednávanie bolo odročené na 20. 2. 1998, 3. 4. 1998, 5. 6. 1998. Dňa 5. 6. 1998 bol znovu vyhlásený rozsudok tak, že súd návrh v celom rozsahu zamietol, taktiež vzájomný návrh v celom rozsahu zamietol.

Odporcovia žiadali v časti, kde bol návrh žalobkýň zamietnutý, potvrdiť, vo vzťahu k nim žiadali rozsudok zrušiť, resp. napraviť tak, že parcelu č. 116 o výmere 1.195 metrov štvorcových KÚ Leopoldov, že vydržali.

Krajský súd v Trnave dňa 31. 3. 1999 rozsudok zrušil a spis vrátil dňa 19. 5. 1999. Sudkyňa vo veci určila pojednávanie na deň 10. 9. 1999. Právny zástupca navrhovateľov žiadal odročiť pojednávanie z dôvodu pobytu v zahraničí. Dňa 23. 2. 2000 bol spis vyžiadaný Krajskou prokuratúrou v Trnave, vrátený bol dňa 3. 5. 2000. Dňa 27. 11. 2000 boli žiadané správy z archívu MÚ Leopoldov, overené doklady však boli súdu zaslané až dňa 2. 4. 2001. Dňa 31. 5. 2001 sudkyňa JUDr. B. M. dala do spisu úpravu, aby bol spis predložený 1. 7. 2001, lebo odišla na starobný dôchodok. Na základe opatrenia zo dňa 28. 6. 2001 bola vec prikázaná na vybavenie novej sudkyňi JUDr. M. M., ktorá prevzala celé oddelenie po JUDr. M., pričom v tomto oddelení bolo nevybavených k 1. 6. 2001 len v agende C - 474 vecí. Dňa 21. 11. 2001 bol spis postúpený na Krajskú prokuratúru v Trnave, JUDr. M. R., ktorá požiadala o zapožičanie spisu v rámci podaného mimoriadneho dovolania.

Sudkyňa JUDr. M. od mesiaca október 2001 je dlhodobo práceneschopná, dňom 1. 5. 2002 odišla na materskú dovolenku.

Dňa 6. 2. 2002 z dôvodu dlhodobej PN bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Mgr. B. M. (k 1. 5. 2002 má v agende C nevybavených 339 vecí), ktorá pridelené reštančné veci musí najprv naštudovať a potom určiť termín pojednávania.

V súčasnej dobe na tunajšom súde chýba 6 sudcov (podľa prepočtu MS SR na 1120 sudcov) a 15 sudcov na počet nevybavených vecí.

Ako vyplýva z celkovej genézy spisu boli nedostatky v samotnom návrhu, ktorý bol nejasný a neurčitý, až na súde boli nedostatky odstraňované, s poukazom na ďalšie nové skutočnosti a oznámenie navrhovateľky bude sa musieť súd vysporiadať s otázkou aktívnej legitímácie v spore.

Okresný súd v Trnave vo veci rozhodol dvakrát rozsudkom tak, že návrh zamietol. Krajský súd v Trnave vyslovil, že právny záver súdu prvého stupňa, že neuplatnením nároku na vydanie nehnuteľností podľa Zák. č. 229/1991 Zb. o pôde, navrhovateľkám už nesvedčí vlastníctvo sporných nehnuteľností a vlastnícke právo svedčí v prospech povinných osôb podľa Zák. č. 229/1991 Zb., je nesprávny, keďže v rozhodnom období podľa zákona o pôde nedošlo k odňatiu vlastníctva. Z doteraz vykonaného dokazovania vyplýva, že podľa zápisu v katastri nehnuteľností je vlastníctvo zapísané v prospech navrhovateľiek a že nedošlo k prechodu vlastníctva na štát.

Po zrušení veci sudkyňa priebežne konala v zmysle pokynov KS Trnava, zároveň konala v ďalších veciach, k 1. 6. 2001 bolo v oddelení JUDr. M. nevybavených 474 vecí len v agende C, subjektívne priesťahy neboli zistené. Objektívne problémy (poddimenzovaný stav sudcov na Okresnom súde v Trnave) nie je možné zo strany sudcu ani predsedu súdu ovplyvniť.

S poukazom na podrobné vyjadrenie súhlasím s tým, aby Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania.“

Ani sťažovatelia netrvali na ústnom pojednávaní.

Predsedníčka okresného súdu namiesto príslušného spisu doručila 27. mája 2002 ústavnému súdu rozsudky okresného súdu a uznesenia krajských súdov s odôvodnením, že sudkyňa v predmetnej veci koná a ak je potrebné zaslanie celého spisu, tento ústavnému súdu obratom zašle. Na výzvu ústavného súdu z 10. júla 2002 bol ústavnému súdu doručený spis sp. zn. 16 C 31/95, z ktorého vyplynuli tieto skutočnosti:

Sťažovatelia sú v súdnom konaní, v ktorom namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, odporcami.

V období od podania návrhu 23. marca 1995 po prvé rozhodnutie okresného súdu z 13. júla 1995 sa uskutočnili tri pojednávania, a to 23. mája 1995, 20. júna 1995 a 13. júla 1995, na ktorom (ostatnom) okresný súd vydal rozsudok, ktorým návrh zamietol. Okrem

toho v tomto období navrhovateľka 20. júna 1995 podala zmenu návrhu na začatie konania a žiadala prizvať znalca.

Proti rozsudku okresného súdu podala navrhovateľka odvolanie (16. augusta 1995). Krajský súd v Bratislave 8. novembra 1995 na pojednávaní o tomto odvolaní rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Toto rozhodnutie došlo na okresný súd 7. decembra 1995.

V období od rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave z 8. novembra 1995 o odvolaní (resp. od vrátenia spisu 7. decembra 1995) až do druhého rozhodnutia okresného súdu z 3. júna 1998, ktorým okresný súd návrh v celom rozsahu zamietol a zamietol aj vzájomný návrh, navrhovateľka opäť doplnila a upravila návrh na začatie konania. Vo veci sa uskutočnilo päť pojednávaní. Pojednávanie 14. marca 1996, ktoré bolo odročené (jedným z dôvodov odročenia bolo prizvanie znalca, ktorý bol ustanovený uznesením z 15. mája 1996; na základe požiadavky znalca o preddavok okresný súd uznesením z 9. júla 1996 tento preddavok priznal; voči tomuto uzneseniu sa odporcovia - sťažovatelia odvolali. Krajský súd v Bratislave rozhodnutie súdu prvého stupňa v predmetnej veci 19. novembra 1996 potvrdil). Ďalšie pojednávania boli 14. januára 1998, 20. februára 1998, 3. apríla 1998 a 5. júna 1998, keď okresný súd vo veci rozhodol tak, že návrh zamietol v celom rozsahu a zamietol aj vzájomný návrh. Proti rozsudku podali odporcovia odvolanie 29. júla 1998 a Krajský súd v Trnave 31. marca 1999 o odvolaní rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Toto rozhodnutie došlo na okresný súd 19. mája 1999. V tejto etape konania sa sťažovatelia 14. apríla 1997 sťažovali na nehospodárnosť konania. Dňa 30. mája 1997 bola vec pridelená inej sudkyňi, ktorá 3. novembra 1997 nariadila pojednávanie.

Od rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 1999 o odvolaní, ktorým rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové rozhodnutie (resp. od vrátenia spisu 19. mája 1999), sa malo uskutočniť jedno pojednávanie, a to 10. septembra 1999; bolo však odročené pre neúčast' účastníkov, a to na neurčito. Spis sp. zn. 16 C 31/95 bol od 22. februára 2000 do 3. mája 2000 na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, ktorej

bol zapožičaný z dôvodu podania podnetu na mimoriadne dovolanie. V novembri a decembri 2000 bol požiadaný o informácie archív Mestského úradu Leopoldov vo veci zápisnice Rady Mestského národného výboru v Leopoldove zo 17. augusta 1976 a navrhovateľka bola vyzvaná na zaslanie overenej kópie darovacej zmluvy. V tejto etape bola vec 28. júna 2001 prikázaná ďalšej sudkyňi (spis prevzala 18. júla 2001). Spis bol 21. novembra 2001 postúpený Krajskej prokuratúre v Trnave, ktorá požiadala o zapožičanie spisu v rámci podaného mimoriadneho dovolania (spis bol vrátený 10. februára 2002). V novembri 2001 predsedníčka okresného súdu reagovala na ďalšiu sťažnosť odporcov - sťažovateľov; v odpovedi okrem iného uvádza, že na okresnom súde chýba päť sudcov, sudcovia pracujú s veľkým množstvom spisov a za tohto stavu podľa jej vyjadrenia nemožno vybavovať veci bez toho, aby nevznikli prietahy v konaní. Sťažnosť sťažovateľov považuje za čiastočne dôvodnú. Z dôvodu práceneschopnosti sudkyne bola vec 6. februára 2002 prikázaná ďalšej sudkyňi.

II.

Ústavný súd v konaniach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), stabilne vychádza z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty (II. ÚS 61/98), pričom tento účel možno dosiahnuť zásadne právoplatným súdnym rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná (II. ÚS 26/95).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

S použitím uvedených kritérií ústavný súd preskúmal doterajšie konanie pred okresným súdom vedené pod sp. zn. 16 C 31/95 a dospel k nasledovným záverom:

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, konanie vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 16 C 31/95 o vypratanie nehnuteľnosti tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov. Okresný súd vo svojom vyjadrení ani nenamietol, že v prípade sťažovateľov ide o neobvykle skutkovo a právne komplikovanú vec (spor).

2. Čo sa týka správania sťažovateľov ako účastníkov súdneho konania pred okresným súdom, napriek tomu, že v tomto konaní sú odporcami, ich správaniu nemožno pripísať relevantný podiel na nečinnosti alebo neefektívnej činnosti okresného súdu. Okresný súd neuviedol vo svojom vyjadrení žiadnu skutočnosť, ktorá by obsahovala námietku prispenia sťažovateľov k celkovej dĺžke konania a vytvárania prekážok na rozhodnutie vo veci samej. Ak okresný súd uvádza, že nedostatky boli v návrhu samom (ktorý však sťažovatelia nemohli nijako ovplyvniť), a uvádza aj použitie vzájomného návrhu účastníkmi uvedeného súdneho konania, podľa názoru ústavného súdu sťažovatelia zásadne neovplyvnili dĺžku konania tak, aby im bolo možné pričítať podiel na stave, v ktorom sa teraz vec nachádza. Naopak, sťažnosťami adresovanými orgánu štátnej správy súdov sa snažili „urýchliť“ súdne konanie v predmetnej veci.

3. Tretím kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval, či nedošlo k zbytočným prieťahom v súdnom konaní sp. zn. 16 C 31/95, bol postup okresného súdu.

Ústavný súd zhodnotil postup okresného súdu nasledovne:

Od podania návrhu 23. marca 1995 do rozhodnutia okresného súdu z 13. júla 1995, ktorým návrh zamietol, postup okresného súdu bol síce rýchly, avšak rozhodnutie okresného súdu bolo odvolacím súdom zrušené z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo viedlo k vráteniu veci okresnému súdu rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave z 8. novembra 1995 (v konaní sp. zn. 11 Co 408/95), a okresný súd 3. júna 1998 návrh v celom rozsahu znovu zamietol a zamietol aj vzájomný návrh sťažovateľov.

Krajský súd v Bratislave rozhodol o odvolaní z 31. marca 1999 tak, že zrušil rozsudok okresného súdu z dôvodu predčasného procesného rozhodnutia vychádzajúceho z nesprávneho právneho záveru. Vec preto vrátil opätovne okresnému súdu na nové prejednanie. Po vrátení veci bolo nariadené len jedno pojednávanie na 10. september 1999, ktoré však pre neúčast' účastníkov bolo odročené na neurčito. Po tomto pojednávaní sa do podania sťažnosti ústavnému súdu neuskutočnilo žiadne ďalšie pojednávanie. S výnimkou zabezpečenia podkladov z archívu Mestského úradu Leopoldov a overenej kópie darovacej zmluvy od navrhovateľov v decembri 2000 okresný súd až do podania sťažnosti nevykonal žiadne relevantné právne úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu právnej neistoty účastníkov označeného konania.

Predsedníčka okresného súdu v odpovedi na sťažnosť sťažovateľov z 20. novembra 2001 čiastočne uznala priet'ahy v konaní argumentujúc tak objektívnymi príčinami spôsobujúcimi tento neželateľný stav. V súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavný súd uvádza (I. ÚS 19/00, II. ÚS 18/98, III. ÚS 14/00), že skutočnosti, ktorými argumentuje predsedníčka okresného súdu (veľký počet nevybavených vecí, nedostatočné obsadenie súdu, práceneschopnosť konajúcej sudkyne), nemôžu ísť na ťarchu účastníka súdneho konania. Vychádzajúc z uvedeného a konštatujúc, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 31/95 došlo k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní, ústavný súd uzavrel, že týmto došlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

III.

1. V nadväznosti na svoje rozhodnutie o porušení základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a v súlade s § 56 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 16 C 31/95 konal bez zbytočných priet'ahov.

2. Keďže ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 16 C 31/95 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj ich žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v napadnutom súdnom konaní konal bez zbytočných prietáhov, je toho názoru, že porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto jeho právomoci. V dôsledku toho považoval preto za potrebné rozhodnúť aj o náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá sťažovateľom v dôsledku toho vznikla, a to priznaním primeraného finančného zadosťučinenia.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti žiadali primerané finančné zadosťučinenie, a to po 100 000 Sk (slovom jednototísíc slovenských korún) pre každého z nich. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je síce zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie aj prípadná náhrada škody.

Vzhľadom na celkovú dobu konania okresného súdu poznačenú zbytočnými prietáhmi (nečinnosťou) vo veci vedenej pod sp. zn. 16 C 31/95 a berúc tiež do úvahy skutočnosť, že sťažovatelia relevantným spôsobom takúto dobu konania nespôsobili, a zohľadňujúc tiež konkrétne okolnosti prípadu rozhodol, že sumu 25 000 Sk pre každého zo sťažovateľov možno považovať za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

3. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov právneho zastúpenia, ktoré právnemu zástupcovi sťažovateľov advokátovi JUDr. P. K. vznikli v súvislosti so zastupovaním sťažovateľov na základe uznesenia ústavného súdu v konaní pred ústavným súdom. Právny zástupca trovy konania spojené s poskytovaním jeho právnych služieb zastúpenia uplatnil, a

to za prevzatie a prípravu zastúpenia podľa § 16 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb sumu, pri výpočte ktorej sa vychádza z § 13 ods.1 cit. vyhlášky z výšky priznaného finančného zadosťučinenia bez zníženia o 20 % (§ 17 ods. 2 cit. vyhlášky). Alternatívne si právny zástupca uplatnil trovy právneho zastúpenia podľa § 13 ods. 8 cit. vyhlášky odmenu za úkon prevzatia a prípravy zastúpenia vo výške 1/3 vypočítaného základu, t. j. 2 x 3 900 Sk a režijný paušál, t. j. 2 x 100 Sk; celková suma trov právneho zastúpenia je v tomto prípade 8 000 Sk. Ústavný súd vychádzal pri určení trov právneho zastúpenia z § 13 ods. 8 cit. vyhlášky a priznal JUDr. P. K. trovy právneho zastúpenia 8 000 Sk, ktoré mu zaplatí Kancelária Ústavného súdu Slovenskej republiky na jeho účet.

Náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť štátu na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. (§ 31a ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 148 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2003